

Sarah Moore Fitzgerald

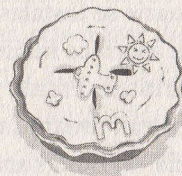
TARTA CU MERE A SPERANȚEI

editura rao

PRIMA FELIE

Trebuia să fie o ambulanță în fața bisericii, în caz că leșina cineva. Niște bărbați cu brasarde verzi pe mâneci dirijau traficul. Cineva agățase la intrarea în parcare un indicator pe care scrisese cu roșu „OCUPAT” – semn că parcarea era plină. Vecinii aveau porțile deschise.

În biserică, pe spătarele băncilor din primele patru rânduri, fuseseră lipite niște benzi lungi din hârtie, pe care era scris „Rezervat pentru 3R”, pentru că numai colegilor lui de clasă le era permis să se așeze acolo.

Toți cei prezenți păreau uluiți. Era ziua dedicată rugăciunii speciale pentru Oscar Dunleavy, care fusese dat dispărut – presupus mort – și nimeni nu se obișnuiește vreodată cu așa ceva.

Părintele Frank era în centrul evenimentelor. Colegii de clasă ai lui Oscar – spunea el – aveau nevoie de spațiu, protecție și respect ținând seama de faptul că aveau sentimente atât de confuze în privința incredibilei și nefericitei dispariții a colegului lor, pe care, probabil, nu aveau să-l mai vadă vreodată.

Cu siguranță, aveam nevoie și de pături, pentru că instalația de încălzire din biserică se stricase tocmai atunci când frigul lunii februarie se instalase din nou – fiind de această dată chiar mai aspru ca înainte.

L-am auzit pe părintele Frank vorbind cu părinții despre faptul că toți colegii aveam „să ne confruntăm cu o situație foarte dificilă” văzând banca goală a lui Oscar și trecând pe lângă dulapul lui mâzgălit cu graffiti, care rămăsese încuiat, așa cum îl lăsase el, pentru că de la dispariția lui nimeni nu avusese curajul să-i forțeze lacătul și să-l deschidă. Părintele Frank era în elementul său, concentrându-și atenția asupra unui lucru mult mai important decât îndatoririle sale obișnuite – care, în mod normal, presupuneau un tur în jurul școlii pentru a le spune elevilor să-și ridice gunoarele de pe jos sau să-și arunce guma din gură.

Acum, el le oferea alinare celor triști și traumatizați sufletește, folosind un limbaj plin de cuvinte calde și încurajatoare – la care se pare că e foarte priceput.

El ne explică faptul că, deși toți păream a fi în regulă, urma să trecem prin momente de tristețe, în care lipsa lui Oscar avea să fie resimțită precum o agresiune îndreptată împotriva sensibilității noastre adolescente – nu numai în timpul acestor săptămâni triste petrecute fără el, ci și în anii următori.

Toți au intrat, unul câte unul, în biserică. Fețe palide. Nasuri roșii și umflate. Întreaga clasă – un grup tăcut, o pată lățită de uniforme albastre pâlpâind în lumină ca o stafie uriașă.

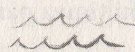
De fiecare dată când priveam mulțimea aceea, vedeam ceva ce nu voiam să văd: chipul răvășit al vreunui adult, o femeie căutându-și un șervețel în geantă, lacrimi prelingându-se de pe bărbia cuiva. Se auzeau murmure și suspine înfundate sau câte o tuse discretă, care suna fals.

Apoi a apărut tatăl lui Oscar, împingând scaunul cu roțile al lui Stevie. Cei doi păreau două verigi rupte dintr-un lanț. Pentru o clipă, plânsul unui bebeluș trecu pe deasupra noastră – un zgomot scurt, accidental și plin de viață, cristalin și pur în mijlocul disperării copleșitoare din biserică. Peste tot erau flori – probabil, tone de flori – toate albastre și galbene.

– Albăstrele. Gălbenele, zise părintele Frank la un moment dat, în timpul nesfârșitului său discurs.

„Albăstrele pentru albastrul ochilor săi. Gălbenele pentru sufletul lui luminos.” Serios, chiar acestea au fost cuvintele lui.

În aer plutea un miros de ierburi și mosc. Praful părea să se ridice din colțurile bisericii ca un abur ciudat, de pe altă lume. Și, pe tot parcursul acestei ceremonii macabre și inutile, mi s-a părut că toți cei din clasa mea făceau tot ce le stătea în putință să nu se privească în ochi.

Era gata să cred că discursul părintelui Frank avea să continue la nesfârșit, dar la un moment dat vocea lui a devenit mai gravă și mai solemnă, semnalând sfârșitul unui anumit lucru și începutul altuia.

– Hm, își dresese el vocea, apoi continua: acum o voi ruga pe cea mai bună prietenă a lui Oscar să vină în față și să ne vorbească. Ea l-a cunoscut cel mai bine pe Oscar și i-a fost mereu aproape. Ne va spune, deci, câteva cuvinte în memoria prietenului ei – în numele tuturor celor de față care l-au cunoscut și l-au îndrăgit foarte mult.

Am simțit că roșesc. Eram copleșită de acea stânjeneală pe care o simte cineva atunci când nu este pregătit pentru un lucru atât de important. Nimeni nu-mi spusese ceva de vreun discurs și nici nu aveam dispoziția necesară pentru a sta în fața cuiva sau pentru a rosti câteva cuvinte, dar am inspirat adânc de două ori și m-am încurajat, spunându-mi că trebuia să mă adun pentru Oscar. Eram sigură că acele cuvinte pe care se presupunea că aveam să le rostesc erau pregătite pe stativul din lemn aflat în fața părintelui Frank, așteptându-mă. Cineva ar fi trebuit să mă informeze înainte despre asta și se produsese, cu siguranță, o confuzie, pentru că nimeni nu făcuse acest lucru – dar mi-am spus că asta era de înțeles, probabil, având în vedere neplăcutele circumstanțe.

Nimeni nu se iveau pentru a-mi sări în ajutor cu unele instrucțiuni și tot ce puteam vedea erau creștetile celor din mulțime. M-am ridicat în picioare, în timp ce tăcerea din biserică devenea tot mai apăsătoare, iar oamenii se foiau pe locurile lor. Mulțimea părea să freamăte, nerăbdătoare, în fața mea.

Și atunci am văzut-o ridicându-se în picioare. Cu părul ei auriu și strălucitor, se înalță ca un înger de pe locul ei și înaintă cu atâta grație către amvon, încât părul că plutește. La vederea ei, picioarele mi s-au făcut ca de piatră – mi-erău, pur și simplu, lipite de podea. Îngerul acela de față s-a apropiat de microfon.

– Cine e fata aceea? am întrebat-o eu pe mama, care nu știa. Cine – m-am aplecat eu spre Andy Fewer, care stătea în rândul din fața mea – este fata aceea?

Când fata începu să vorbească, mi-am dat seama că o mai văzusem înainte și că știam, de fapt, cine era.

– *Moartea nu este decât...*

Vocea ei era ca ciocolata topită, prelingându-se printre noi și învăluindu-ne, de parcă o muzică magică ar fi început să se audă.

– *...o pauză scurtă, după care totul va fi așa cum a fost înainte.*

Andy se întoarse spre mine cu o expresie confuză.

– Aceea e Paloma, îmi spuse el, de parcă l-aș fi întrebat pe ce planetă ne aflam. Paloma Killealy.

„Desigur“, mi-am spus eu. Sigur că ea era.

În încheierea cuvântării sale, fata a mai adăugat că știa un cântec care era preferatul lui Oscar – probabil din toate timpurile – și că, ori de câte ori îl auzea, se gândea la el.

– Cântecul ăsta e pentru tine, Osc, și începu să cânte un cântec pe care eu nu l-am recunoscut.

Osc? De când era acesta numele lui? Nimeni nu-l strigase așa vreodată.

Atunci când ceva rău i se întâmplă unui tânăr și când oamenii se adună în biserici să se roage pentru sufletul acelei persoane, se creează o atmosferă ciudată – un soi de bâzâit înfundat sau un șuierat în surdină. Totul vibrează, așa cum bănuiesc că s-ar întâmpla înaintea unui cutremur, de parcă până și pământul ar fi șocat și îngrozit de nedreptatea destinului.

Avea toată viața înainte erau cuvintele inutile și evidente pe care le repeta toată lumea, deși nimic nu ar mai fi putut schimba ceva – nu în acel moment, cel puțin, era prea târziu, spuneau ei, pentru că Oscar își alesese deja drumul, iar noi aveam să suferim pentru tot restul zilelor noastre din această cauză. Era dus. Și, până în acel moment, fiecare dintre noi era convins – mai mult sau mai puțin – că nu avea să se mai întoarcă.

Februarie fusese mereu luna preferată a lui Oscar.

Îi spuneam că era, probabil, singura persoană din întreg universul care avea o lună preferată, dar el era foarte încăpățânat în această privință. Îmi explicase faptul că, atunci când încetezi să mai fii copil, Crăciunul nu mai e decât o teribilă dezamăgire, iar ianuarie nu a fost niciodată altceva decât o lună obscură și plictisitoare, plină de teme și mese anoste. Dar apoi, chiar în momentul în care lumea ți se pare mai mohorâtă, februarie se ivește în viața ta precum cel mai bun prieten, pe care nu l-ai mai văzut de mult și care te bate acum pe umăr.

În plus, în special acest februarie ne aducea ceva nou, permițându-ne să facem lucruri pe care niciunul dintre noi nu le mai făcuse vreodată – lucruri incitante, diferite, lucruri specifice adolescenților. Nu mai eram copii, iar acest februarie fusese plin de sute de noi oportunități.

Cât despre variantele pe care le-ar fi putut avea acum Oscar – acestea se redusese radical. La zero.

Afară, pe treptele bisericii, era o atmosferă tensionată, toți cei prezenți păstrând tăcerea, dar se putea distinge un murmur înfundat care lua amploare – de parcă un monstru gigantic, aflat la distanță, se apropia, amenințător, cu fiecare secundă.

Un grup de părinți se adunaseră în jurul părintelui Frank, iar soarele strălucea pe cer – ca o glumă proastă –, făcând ca totul să pară mult mai frumos decât s-ar fi convenit în acele momente. Andy era acolo, la fel și Greg, iar părintele Frank le vorbea:

– Doamne, dragii mei băieți, de ce ar fi vrut un om care avea atâtea perspective să... să... sfârșească astfel, așa cum se pare că a făcut-o el?

– Oh, părinte, vedeți dumneavoastră, ar fi putut face asta dintr-o mie de motive, zise Andy, serios și fluent, de parcă ar fi fost un expert în materie. Personal, eu cred că este un adevărat miracol faptul că oricare dintre noi încă mai este în viață.

– Ce vrei să spui? îl întreabă preotul.